



## MĀRĪTES CEĻOJUMS

Čaps, čaps, čaps! Mazā, melnraibā mārīte dodas ceļā.

— Mārīt, uz kurieni tu čāposi? — jautā apaļās magoņu galviņas.

— Ciemos pie gliemeža! — mārīte atbild un čāpo tikai tālāk.

— Labi, labi! Laimīgu ceļu!



## MĀRĪTES KRITIENS

Soli pa solim mārīte virzījās uz priekšu. Bet zāļu stiebrs, uz kura viņa bija uzrāpusies, liecās arvien zemāk un zemāk.

— Tu nokritīsi zemē! — sauca zemenītes.

— Kā tad es varu nokrist, ja es turos pie stiebra!

Knaks! Zāļu stiebrs nolūza, un mārīte ķepurojās zemē augšpēdus. Reče nu!



## ZIRNEKLIS MUŠU MEDĪBĀS

Dārza malā zirneklis uzvilka savu tīklu. — Ķeršu mušas! — viņš noteica. Bet lielajās dadžu lapās iepūta vējš, un viss zirnekļa tīkls piebira rāsas lāsēm. To vajag izpurināt! Liels mušu mednieks nu sāka šūpoties un drebināt tīklu. Un lāses cita pēc citas krita zemē: pak, pak, pak...



## SACENSĪBAS ZIEDU PĻAVĀ

Ziedu pļavā notika sacensības. Vajadzēja pārkāpt pāri smilgai. Ods piegrūdās pie smilgas, sienāzis nogāza. Visi jau domāja, ka maijvabole to pārlauzīs. Bet viņa tik uzmanīgi cēla kājas, ka smilga pat nesašūpojās.

— Vai mēs tā varētu? — Siseņi cits citu uzlūkoja.



## SIENĀZIS — ČEMPIONS

Ziedu pļavas sacensību noslēgumā bija jālec no zieda uz ziedu. Ods atteicās, vabole baidījās, ka ziedu galviņas viņu nenoturēs. Bet sienāzis Viegliņš nomē-rīja attālumu un lēca tik viegli un brīvi, ka ziedi pat nesakustējās. Sienāzim nu piešķīra Ziedu pļavas čem-piona nosaukumu.



## KĀ ODS VĒRA ADATĀ DIEGU

Ods katru vakaru aplido vecmāmuļas dzijas kamolu un dīc: — Sī, sī, sī!

— Sīmanīt, ko tu tā sīc, — saka adata, — iever labāk dziju, lai es varu lāpīt.

— Sī-sī-kums! — atsaucas ods. — Parādi tikai, kā tas jādara!

Un tā nu viņš sīc vēl tagad: — Sī-sī-kums! Sī-sī-kums!